

ဇေယန

(ရာမည)

အောင်မြင်သောနှင့်

မြေခွဲသရဲ

အောင်မြတ်သာနှင့်မြေစွဲသရဲ

စုံတော မြိုင်ရွာမှာ မဂျမ်းဘုံ ဆိုရင် ကလေးက အစ ခွေးအဆုံး မသိ တဲ့ သူ မရှိ ဘာကြောင့် သိရလည်း ဆိုတော့ မဂျမ်းဘုံက ရွာမှာ နေ့ပြန် တိုး ပေးစားတယ် ရွာက လူတွေ ဆိုတာကလည်း တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့ စားရတဲ့ အခြေအနေတွေမို့ မဂျမ်းဘုံနဲ့ လွတ်ကင်းတယ် ဆိုတာ မရှိကြ ဘူး။

မဂျမ်းဘုံ ဆိုတာကလည်း အလွန်ဆုံးရှိ အသက်၄၀ စွန်းစွန်းလေး ပေါ့။ ရုပ်ကတော့ ရွက်ကြမ်းရေကျို ဆိုပေမယ့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် က တော့ အလွန်လှသဗျ။ ဒါပေမယ့် မဂျမ်းဘုံရဲ့ ပါးစပ်ကို ကြောက်လို့ ဘယ်သူမှ မကပ်ရဲဘူး။

မဂျမ်းဘုံရဲ့ မိဘတွေက လယ်ဧက ပေါင်းများစွာ ပိုင်တဲ့ သူဌေးတွေ ဖြစ်တဲ့ အတွက် သူတို့ သေတဲ့ အခါမှာ တော့ ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းတွေ ကို မောင်နှမ နှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အစ်မဖြစ်သူ မဂျမ်းဘုံနဲ့ မောင်ဖြစ်သူ မြင့်မောင်တို့ ခွဲယူခဲ့ကြတယ်။

မဂျမ်းဘုံ ကတော့ မောင်ဖြစ်သူ ယူတဲ့ မိန်းမကို မကြည်ဖြူတဲ့ အတွက် မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတဲ့ အချိန်ကစပြီး စကားမပြောတော့ပေ။

မြင့်မောင် ကလည်း သူရထားတဲ့ အမွေတွေနဲ့ ရွာမှာ လူချမ်းသာ တစ်ယောက် အဖြစ်နေပြီး ပိုင်ဆိုင်တဲ့ လယ်တွေကို သူရင်းငှားတွေနဲ့ ထွ

နိယက် လုပ်ကိုင်နေတာ အဆင်ပြေတယ်လို့ ပြောလို့ ရတယ်။

မဂျမ်းဘုံ ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံတဲ့ အတွက် ယောက်ျားလဲမယူ၊ လှူလဲ မလှူပဲ ငွေကိုသာ တစ်စိုက်မတ်မတ် ရှာခဲ့တယ်။ မဂျမ်းဘုံနေတဲ့ အိမ်နဲ့ ခြံက တော်တော် ကျယ်တယ်။ မိဘတွေ ရှိစဉ်က စိုက်ပျိုးခဲ့တဲ့ သီးပင် စားပင်တွေက ခြံဝင်းထဲမှာ အပြည့်ပဲ။

ရွာထဲက လူငယ် လူလတ်ပိုင်းတွေက မဂျမ်းဘုံ အလစ်ကို စောင့်ပြီး ခြံထဲက သီးနှံတွေကို ခိုးစားကြတယ်။ မမိရင်တော့ ဘာမှ မဖြစ်ပေမယ့် မိသွားတဲ့ အခါမှာ တော့ ဖေကိုင် မေကိုင်တုတ်ပြီး ဆဲခံရပြီသာ မှတ်လိုက်။

မဂျမ်းဘုံက သူပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်တော့မှ အိမ်မှာ မထားဘူး။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က သူ့အိမ် ခိုးခံထိလို့ အတွင်းပစ္စည်း တော်တော် များများ ပါသွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အိမ်မှာ မထားတော့ပဲ တစ်နေနေရာမှာ ဖွက်ထားတယ်လို့ ရွာက လူတွေ ပြောကြတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ဖွက်ထားတယ်ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။

တစ်နေ့ ဟိုဘက် ရွာကနေ အကြွေး တောင်းပြီး ပြန်အလာ ပူလို့ ဆိုပြီး ရေချိုးရာကနေ အပူရှုပ်ပြီး ရုတ်တရက် ဆုံးသွားတယ်။

ဆုံးတဲ့ သူကလဲ ဆုံးသွားပြီမို့ ပေးစရာ ရှိသူတွေကလည်း ပျော်လို့ ရွှင်လို့ ၊ တစ်ချို့ကလည်း မဂျမ်းဘုံရဲ့ ကောင်းကြောင်းတွေ ပြောဆို နေရင်း အလောင်းမြေချဖို့ ကိစ္စ လုပ်နေကြတယ်။

ရွာတွေရဲ့ ဓလေ့အရ အလောင်းကို အိမ်ပေါ်မှာ မတင်ပဲ အိမ်ရှေ့မှာ

စင်ရိုက်ပြီး အခေါင်းထဲ ထည့်ထားရတယ်။ ညဘက်ရောက်တော့ အသုဘ စောင့်တဲ့ သူတွေက ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ပြီး စကားစမြည် ပြောနေတဲ့ အချိန် ...

"ဝုန်း ဂလုန်း ဖြောင်း" ဆိုတဲ့ အသံက အိမ်အနောက်ဘက် ခြံထဲက နေ ထွက်လာခဲ့တယ်။

ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံကြောင့် အသုဘ စောင့်နေတဲ့ သူတွေ လန့်ဖြန့် သွားပြီး ...

"မဂျမ်းဘုံ လာတာလား မသိဘူး"

အဖွဲ့ထဲ မှာ သရဲအကြောက် တတ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ကိုငယ်ရဲ့ စကားကြောင့် အသုဘ စောင့်နေတဲ့ သူတွေ ရယ်လိုက်ကြတယ်။

"ဟားဟား ကိုငယ် မင်းကတော့ ကြောက်တတ်တာ လွန်ရော အဲဒါ အိမ်နောက်ဘက်က သစ်ကိုင်း ကျိုးကျတာကွ သေတဲ့ သူက သေပြီးလို့ ဘယ်ဘဝ ရောက်နေပြီလဲ မသိဘူး သိပ်လည်း အစွဲအလမ်း မထားစမ်း ပါနဲ့ ကွာ"

အသုဘ စောင့်နေကြတဲ့ သူတွေရဲ့ စကားကြောင့် ကိုငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားပြီး ... "ကိုမြင့်မောင် အခု ခင်ဗျား အစ်မလည်း ဆုံးပြီ ဆိုတော့ ဒီအိမ်နဲ့ ခြံကို ခင်ဗျား ပိုင်ပြီပေါ့" ကိုငယ်ရဲ့ စကားကြောင့် ကိုမြင့်မောင်က ...

"ကျုပ်မယူပါဘူး အခု ရွာမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း မြေမရှိသေးဘူး ဆိုတော့ ဒီအိမ်နဲ့ မြေကို ဘုန်းကြီးကျောင်း အတွက် လှူမလို့ စိတ်ကူးထားတယ် အစ်မ ဖြစ်သူ အတွက်လဲ ကုသိုလ် ရတာပေါ့ဗျာ"

ကိုမြင့်မောင်ရဲ့ စကားကြောင့် အသုဘ စောင့်နေတဲ့ သူတွေ အံ့သြ

ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားကြတယ်။

"ကောင်းလိုက်တာဗျာ"

"ဒါမျိုးမှ အလှူလို့ ခေါ်တာ"

"ဒီထက်မက စီးပွားတက်ဦး မှာ ပါဗျာ"

ကိုမြင့်မောင်ကို ကောင်းချီး ဩဘာပေးသံတွေနဲ့ ဆူညံသွားတဲ့ အချိန်

"ဝုန်း ဂလွမ်း"

"ဟာ အလောင်းစင်ကြီး ကျိုးကျပြီ ရိုက်တဲ့ ကောင်တွေ သေချာခိုင် အောင် မရိုက်ဘူး ပြဿနာပဲ"

ဘကြီး ထွန်းမြင့်က ဆူငေါက်ရင်း အလောင်းသင်း ရှိရာဘက်ကို က မန်းကတမ်း ထပြေး သွားလိုက်တယ်။

အလောင်းစင် ပြိုကျတဲ့ အသံကြောင့် အိမ်နားနီးချင်းတွေ ထွက်လာ ကြပြီး ...

"လုပ်ကြပါဦး အလောင်းစင် ပြိုတာ နမိတ် မကောင်းဘူး မဂျမ်းဘုံ ကလဲ စိတ်ကြမ်းလူကြမ်းနဲ့ အေ ဒုက္ခတော့ ရောက်တော့မှာ ပဲ"

ဘကြီးထွန်းမြင့် အလောင်းစင် နားရောက်တော့ မျက်လုံးကြီးပြူး ကာ ပါးစပ်ထဲမှာ လည်း ကူးတို့ ခ မတ်စေ့ကို ကိုက်ထားတဲ့ မဂျမ်းဘုံ အ လောင်းကို မြင်လိုက်ရတယ်။

ဘကြီးထွန်းမြင့်လို မကြောက်တတ်တဲ့ သူတောင် အနောက် နည်းန ည်း ဆုတ်သွားပြီး ...

"မြင့်မောင် မင်းအစ်မကို ရေချိုးပေးတော့ မျက်လုံးပွင့်နေလား"

"မပွင့်ဘူး ဘကြီး မျက်လုံးက စုံမှီ တ်နေတာ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ပွင့်လာလဲ မသိဘူး သူ့အိမ်ကိုများ စိတ်မချလို့ လား"

မြင့်မောင် စကားကို ဘကြီးထွန်းမြင့် ဘာမှ မပြောတော့ပဲ အလောင်းကို နေရာတကျ ပြန်ထားပြီး ပြိုကျနေတဲ့ စင်ကို သစ်သားနဲ့ ထပ်ပိုး ရိုက်ခိုင်း လိုက်တယ်။

အလောင်းစင် ကိစ္စပြီးလို့ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ စင်ရိုက်တဲ့ နေရာမှာ ပါတဲ့ ကိုစံထူးက ...

"ဘကြီး ထွန်းမြင့်"

"ဟေ ဘာတုန်း"

"ခုနက အလောင်းကိုပင့်တော့ တော်ရုံနဲ့ ပင့် မရဘူး အပေါ်ကနေ တစ်ယောက်ယောက် တက်ထိုင်ထား သလိုလေးနေတယ်"

"ဟုတ်လား မင်းတို့ စိတ်ထင်လို့ နေမှာ ပါ"